

L'AVI I EL NÉT

Al mateix peu del castell
hi ha una feixa de civada
de la casa nomenada
la de cal Daniel Vell.

Una tarda va segar-la
el mateix amo, Joan,
com la feixa no és molt gran
fins tingué temps per lligar-la.

Per ajudar-lo tenia
al seu net, nen de tres anys
qui de gust li endolcia
del treball tots els afanys.

El padrí a punt segava
amb la falç i bon delit,
el net, content, l'imitava
amb un falçonet petit.

Ben sovint l'avi li deia:
mira nen que et tallaràs;
i tot renyant-lo se'n reia
veient com alçava el braç.

La civada has d'agafar-la
ben amunt, amb la mà esquerra;
i el falçonet prop de terra
no perilla de tallar-la.

Quan de tant de gust treballaven
surt al balcó la Castella,
puig l'atenció li cridaven
dels segadors la parella.

Com el nen se'n va adonar
deixa pel padrí la feina,
i posant a terra l'eina
cap al Castell va pujar.

És un nen molt eixerit
i de tothom estimat
puig pel que té de petit
és molt entenimentat.

Molt l'estima sa tieta
i li diu: On vas filllet?
Ell respon amb sa veueta
vinc a fer-te un petonet.

Sempre i com una coseta
que de gust es va menjant,
si més no una garrofeta
que li diu li agraden tant.

Eixa tarda la Castella
dos beracros l'hi ha dat,
que l'Eudalt, una cistella
de Cervera, n'ha portat.

Un a cada mà posava
i tot formal els va dir:
que tots dos no se'ls menjava,
puig un, era pel padrí.

Bo i saltant per l'alegria
baixa la costa corrent,
tot mirant quin donaria
al padrí, per fe'l content.

Quan el nen ja és a la feixa
al seu bon padrí cridava
qui al moment la feina deixa
per veure el nen que portava.
Mira, tinc dos presseguers,
un per tu, l'altre per mi,
el mes gros tens d'escollir
que a mi em toca el petitet.

El padrí quedà admirat
del bon cor que té el seu net,
i li diu emocionat:
-Ves fica'l al morralet.

-Serà per fer la beguda
de demà, al dematí.
Digué el nen amb veu segura,
tot obeint al seu padrí.

Tot això m'ho escoltava
i hem tenia ben distret,
al mateix temps hem mirava
tant a l'avi com al nét.

Quan més distret hem trobava
contemplant tanta tendresa
veig que el menut hem mirava
amb ulls de gran sorpresa.

Tot dient: - deu ser l'Eudald,
quan veié que m'amagava
i al padrí li diu formal:
-ja l'he vist quan arribava.

Si per sort, jo aleshores
sentir aitals raons
tinc el nen més a les vores...
... prou li faig deu mil petons.

Mossen Andreu Rovira

**Mossen Andreu va escriure aquest poema poc
després de la guerra civil, dedicat a l'avi i el nét de
Cal Daniel.**

**El nét ara ja és un avi i va ser ell que molt
amablement ens el va oferir per poder-lo treballar a
l'escola.**

Gràcies per compartir-lo.